

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 229/2024
25.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Гордане Комненић, Јелице Бојанић Керкез и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа за комуналну привреду „Лазаревац“ из Лазаревца, кога заступа пуномоћник Душан Марковић, адвокат из ..., ради накнаде трошкова, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2740/23 од 25.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 25.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2740/23 од 25.10.2023. године, у односу на став један и три изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2740/23 од 25.10.2023. године, у односу на став један и три изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против Апелационог суда у Београду Гж1 2740/23 од 25.10.2023. године, у односу на став два изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 653/20 од 19.04.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за одређене месеце у периоду од јануара 2018. године закључно са септембром 2020. године исплати појединачно одређене новчане износе, са законском затезном каматом, док је у преосталом делу до тражених износа за исте месеце, тужбени захтев одбијен, а све као у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца у преосталом делу тужбеног захтева којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, за одређене месеце у периоду од новембра 2017. године закључно са августом 2020. године, исплати појединачно одређене новчане износе, са законском затезном каматом, као у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова

парничног поступка плати износ од 48.800,00 динара са законском затезном каматом од извршности до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2740/23 од 25.10.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 653/20 од 19.04.2023. године, у ставу другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбачена је као недозвољена жалба тужиоца изјављена против пресуде Основног суда у Лазаревцу П1 653/20 од 19.04.2023. године, у ставу првом изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је, на основу члана 404. Закона о парничном поступку, благовремено изјавио ревизију због потребе разматања правних питања у интересу грађана и уједначавања судске праксе, као и битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 – др. закон) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотри правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Врховни суд је на основу овлашћења из члана 404. ЗПП закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца у односу на одбијајући део побијане пресуде, као изузетно дозвољеној.

Предмет тражене правне заштите је исплата накнаде трошкова на име регреса за коришћење годишњег одмора. О овом праву тужиоца нижестепени судови су одлучили уз закључак да је накнада трошкова регреса за коришћење годишњег одмора обрачуната заједно са накнадом трошкова исхране у току рада у складу са одредбама Колективног уговора туженог, како је то утврдио судски вештак, осим за месеце који су досуђени у изреци пресуде, па да је у преосталом делу, као неоснован, одбио тужбени захтев тужиоца.

Сходно томе, у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП за дозвољеност ревизије тужиоца у односу на став један и три изреке побијане пресуде, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца у односу на став један и три изреке побијане пресуде није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се има ценити према члану 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета

спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 20.12.2020. године, а побијани део правоснажне пресуде (став два и три изреке) очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиоца није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Следом изложеног, на основу одредбе члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у ставу два изреке на основу одредбе члана 403. став 2. тачка 3) а у вези чл. 408. и 420. ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца у том делу није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП.

Наиме, из побијане другостепене пресуде произилази, да је тужилац делимично успео у спору, те да нема правни интерес за изјављивање жалбе на одлуку садржану у ставу првом изреке, због чега је другостепени суд, у складу са чланом 378. став 3. ЗПП, у том делу одбацио жалбу тужиоца.

Полазећи од наведеног, по оцени Врховног суда, правилно је жалба тужиоца, у том делу, одбачена као недозвољена.

Са изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 414. став 1. а у вези члана 420. ЗПП, одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић